

ziere în ziua anunțată, survenind modificări serioase în răstimp de câteva minute.

Dar am putut constata cu bucurie că unele colective, și îndeosebi unii interpreți și instructori, au depus o muncă asiduă și serioasă. Astfel, instructoroaie Beatrice Dragomir a pus în scenă *Tirgul inimilor*, la Moara Săracă, cu mult simț al măsurii, alegându-și interpreți potriviți pentru anumite roluri. Ne referim la Popa Elena în Tincuța și la Savu Gheorghe în rolul lui Gheorghe, care s-au evidențiat prin simplitate și naturalețe. De asemenea în spectacolul realizat de chirnogeni, Elena Florescu, interpreta Tincuței, s-a remarcat prin judicioasa alternare a stărilor sufletești a personajului pe parcursul reprezentației.

Dacă ar fi existat o mai atentă și serioasă grijă în pregătirea din timp a acestei faze, n'ar fi fost exclus ca rezultatele modeste pe care le-am putut consemna, să fi depășit acest nivel destul de puțin grăitor.

E. N.

SE ÎNDREAPTĂ UNELE GREȘELI

La numai un an de la data cînd și-a început activitatea, echipa artistică de teatru a Casei de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa” din București numără realizări remarcabile, înscriind succese reale, gustate de un public larg de tineri. Din păcate, alegerea repertoriului nu s-a făcut în întregime sub cele mai bune auspicii. Unele piese au fost, astfel, selectate fără a se ține seama de specificul formației respective, uitîndu-se că spectacolele se adresează în primul rînd studenților, tineretului, și mai ales uitîndu-se că *actualitatea* este criteriul principal care legitimează unei lucrări dramatice înscrierea în repertoriu. Rolul social-educativ al teatrului este condiționat de mesajul piesei prezentate.

Din acest punct de vedere, scotim ca nepotrivit alese pentru un teatru al studenților piese ca *Acolo departe* de Mircea Ștefănescu sau *Mitică Popescu* de Camil Petrescu. De altă parte, colectivele artistice ale facultăților și institutelor nu au fost orientate spre montarea unor spectacole pe măsura puterii lor. S-au jucat de pildă piese ca *Steaua fără nume* de Mihael Sebastian, *Take, Ianke și Cadir* de Victor Ion Popa, la Universitatea „C. I.

Parhon”; *Vicleniile lui Scapin* de Molière, la Institutul de Arhitectură; *Doamna Ministru* de B. Nușci, la Institutul de Construcții; *Patima roșie* de M. Sorbul, la I.S.E.P.; *Cu dragostea nu-i de glumit* de Slobodskoi și Duhovicinnii, la Institutul Medico-farmaceutic. Asemenea spectacole au urmărit mai degrabă o demonstrație artistică, paralelă cu realizările teatrelor profesioniste, și au ținut prea puțin seamă de rolul specific educativ al unei scene studentești, amatoare.

În planul de muncă privind activitatea pentru stagiunea ce corespunde anului școlar 1958—59, se prevăd unele date care încearcă să îndrepte asemenea greșeli. De pildă, o serie de spectacole compuse din fragmente de piese, versuri, cîntece. E un gen care, la noi, a fost mai puțin uzitat. Fără a urmări demonstrații de virtuozitate, scopul unor astfel de spectacole, în acest loc, este de a da răspuns unor probleme de viață — sociale, politice — actuale, de a oglindi și lămuri sensul și substanța unor evenimente sau chiar ale unei epoci etc. Alegerea potrivită a textelor, viziunea clară a celui care pune în scenă un asemenea spectacol și o prezentare care să dea unitate tematicii propuse condiționează și asigură succesul. Printre altele, se preconizează, în această ordine de preocupări, spectacole destinate să contribuie la creșterea conștiinței patriotice a tineretului, cum este cel ce va fi închinat Forțelor Armate ale R.P.R. ori cel ce va fi prezentat în Săptămîna Mondială a Tineretului, în preajma celui de al VII-lea Festival al Tineretului și Studenților, sau cel care poartă ca temă lupta revoluționară a oamenilor muncii din patria noastră.

Gen apreciat de tineret, estrada va ocupa și ea o bună parte din programul stagiunii actuale a Casei de Cultură a Studenților. Bineînțeles, „numerele” vor fi axate pe aspecte din viața studentescă.

Dar toate acestea, la care se adaugă recitaluri de poezie din poezii noștri sau din lirica universală, nu pot absolvi conducerea Casei de Cultură a Studenților de conturarea precisă și definitivă și a unui repertoriu de lucrări dramatice propriu-zise. În planul de muncă, spațiul rezervat la această rubrică este alb. Se prevede, e drept, laconic și evaziv „o piesă autoh-

tonă" și „o piesă sovietică", dar titlurile lipsesc. Alegerea unui consiliu artistic — care nu a existat până acum la Casa de Cultură a Studenților — este o măsură binevenită. Vrem să nădăjduim că el va contribui la grăbirea alegerii și definitivării unui repertoriu de valoare, ca și la o mai mare exigență în realizarea spectacolelor.

Mihai Crișan

ÎN PRAJMA CELUI DE AL V-LEA CONCURS AL BRIGĂZILOR ARTI- STICE DE AGITAȚIE

În lumea brigăzilor artistice de agitație, în general în lumea artiștilor amatori, domnește o mare agitație. E și firesc. În curînd începe cel de al cincilea concurs pe țară al formațiilor de amatori.

Se fac repetiții, se alcătuiesc programe, se scriu texte, se schimbă păreri.

Urmărind unele aspecte ale acestei munci, se desprind cîteva probleme care credem că pot contribui la munca de îmbunătățire a brigăzilor artistice.

Prima problemă care se impune este stabilirea specificului „brigăzii artistice de agitație".

Prin specificul ei, brigada de agitație utilizează aceleași forme ca și spectacolul de estradă și revista. Aici rezidă sursa multor confuzii care duc, deseori, la transformarea brigăzii într-o formație de estradă.

Instructorii de brigăzi, factori care o îndrumază, uită uneori că, deși utilizează aceleași forme ca și spectacolul de estradă, brigada se deosebește de acesta prin faptul că :

- utilizează (sau trebuie să utilizeze) date reale ;
- trebuie să fie operativă ;
- trebuie să fie concisă.

Dacă lucrurile acestea ar fi clare pentru toată lumea, n'am mai asista la spectacole asemenea celui prezentat mai de mult, de brigada artistică de agitație a Fabricii „Kirov", program care durează o oră și jumătate !

De altfel, nu e singura deficiență pe care această brigadă — ca și altele — o prezintă ca urmare a tendinței nejuste de a se transforma în formație de estradă.

Cu riscul de a părea pedanți, vom căuta să clarificăm în ce constă aceasta :

a) *Preluarea necritică a materialelor de estradă.* Este incontestabil că pe scenele teatrelor noastre de estradă și în fosta emisiune a radio-magazinului se găseau texte de valoare care — în anumite situații — pot fi întrebuițate de brigăzi, bineînțeles cu localizările de rigoare.

În orice caz, nu se poate admite să se reia într-o brigadă un text care n-are nici o legătură cu specificul muncii întreprinderii. De-a dreptul dăunătoare și periculoasă, însă, este tendința unora de a adapta... specificul întreprinderii la anumite materiale de succes ale estradei. Se poate ajunge în unele cazuri la calomnierea muncitorilor. Iată de exemplu : radio-magazinul a difuzat, cu luni în urmă, un material despre vânzătorii ambulanți, „negustori de tocuri-rezervoare și alte ocazii de la pachet", care mișună la anumite ore prin restaurante.

Materialul a plăcut instructorului de la Fabrica „Kirov", care l-a „adaptat". Plecînd de la un „caz concret" (un muncitor care o dată a vîndut un obiect în incinta uzinei), a anunțat în prezentare acest lucru, dînd apoi sceneta din radio-magazin fără nici o modificare.

Spectatorul uită de „localizarea" de la început și are impresia că sceneta reprezintă comportarea unui muncitor !

b) *Tendința de permanentizare a aceleiași spectacol.* E o deficiență care se remarcă și la unele brigăzi bune. Se uită uneori că brigada trebuie să fie operativă, la zi. Atunci cînd spectacolul se joacă timp de mai multe luni cu program neschimbat, te poți întreba pe drept cuvînt : în ce constă eficiența brigăzii, dacă lipsurile criticate atîta timp, persistă ? Sau, dacă, în unele cazuri, dificultățile semnalate au fost îndreptate, cu ce drept mai sînt ele aduse pe scenă ?

c) *Întrebuițarea excesivă a cupletelor muzicale.* Fără îndoială că una din formele cele mai atractive ale estradei este cupletul